

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 21.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **2666** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на „С. Т.” Н.В., със съдебен адрес: К. Х, 1601 ВК Enkhuizen, Westeinde 62 срещу Решение № 314/08.03.2010 г. на Д. на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” – П. ЦУ на НАП – гр. С., с което е потвърдено Становище за липса на основания за прилагане на СИДДО с К. Х № 24-17-886/08.12.2009 г.

В жалбата, от съда се иска оспореното становище да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че „С. Т.” Н.В. е част от групата С. има специална функция по отношение на останалите компании в групата, свързана с вътрешно груповото финансиране. В тази връзка Дружеството е ангажирано с набиране на финансови средства, П. което другите членове в групата, които имат свободен финансов ресурс депозират свободните си средства П. Дружеството, срещу което С. Т. им изплаща лихва в размер на едномесечен LIBOR плюс 0.25%. Освен това, като допълнителен източник на финансиране срещу лихва С. Т. получава средства, акумулирани от С. Файнънс Н.В. чрез емитиране на ценни книги на капиталовите пазари под формата на облигационни заеми. Лихвените проценти по описаната схема осигуряват печалба за С. Т., формирана от разликата по лихвите за набиране и предоставяне на средства. С. Файнънс Н.В. носи стопанския риск във връзка с получените и предоставени средства, като реализираните от дейността приходи подлежат на облагане с данък в Х. Това е и бизнес функцията на Дружеството.

Като част от групата „С. Б” ЕООД също е получило заем съобразно условията и

приложимите в групата лихвени проценти.

По отношение на лихвите, платими към С. Т., „С. Б” ЕООД е направило искане вх. № 17-5-06-658 от 02.10.2009 г. за освобождаване от облагане с данък П. източника въз основа на Спогодба между Република Б и правителството на К. Х за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с данъци върху дохода, наричана по-надолу за краткост СИДДО, което е отказано със Становището, потвърдено от Диктора на Д. „. П. ЦУ на НАП. Жалбоподателят посочва, че с искането е приложил и необходимите документи, удостоверяващи основанията за прилагане на спогодбата.

В проведеното по делото открито съдебно заседание оспорващият, чрез адвокат Х поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, в лицето на Д. на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” П. ЦУ на НАП – гр. С., не се явява и не изпраща представител.

Представителят на С. в заключението счита, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена с мотивите, изложени в Решението на Д. на Д. „. П. ЦУ на НАП.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че „С. Т.” Н.В. е подало искане вх. № 17-5-06-658 от 02.10.2009 г. за освобождаване от облагане с данък П. източника въз основа на СИДДО. Във връзка с претенцията, с Резолюция № 901443/07.10.2009 г. на Началник отдел в Д. „ДОК” П. ТД на НАП – С., е възложено извършване на проверка. В Част III на искането дружеството е посочило, че се касае за доходи от лихви в размер на 312 033,39 лв., платец на които е „С. Б” ЕООД, а сумата на исканото данъчно облекчение е в размер на 31 203,34 лв. Към искането е приложена Декларация от притежателя на доходите, с която „С. Т.” Н.В. декларира, че е притежател на посочения по-горе доход и не притежава място на стопанска дейност, или определена база в Б, от които произхождат доходите. Приложени са Удостоверение от данъчната администрация на град А, на която е видно, че притежателят на доходите е местно лице и подлежи на данъчно облагане в Х. Приети са и договори за кредит, сключени между „С. Т.” Н.В. и „С. Б” ЕООД.

С искане изх. № 24-17-886/26.10.2009 г. дружеството е задължено да представи допълнителни писмени доказателства, касаещи, според органа по приходите основателността на направеното искане, конкретизирани подробно в 9 точки. След получаване на искането, чуждестранното лице е подало Молба с вх. № 24-17-886/12.11.2009 г. за спиране на производството за срок от една седмица поради техническата необходимост от превеждането на 4 броя приложения към отговора на „С. Т.” Н.В. Със Заповед № 900627/12.11.2009 г. производството е спряно, считано от 12.11.2009 г. до 19.11.2009 г. Същото е възобновено със Заповед № 901663-В/19.11.2009 г.

В отговор на връченото искане чуждестранното лице не е представило всички посочени документи и не е отстранило изцяло непълнотите по преписката. Представени са: документ - „междуфирмен лихвен лист” - за сумата на предоставения заем, както и обяснения относно начина на изчисляване на лихвения процент, писмено обяснение, в което се посочва, че холандското дружество „С. Т.” Н.В. е придобило заемните средства в резултат на отпуснат заем от негово дъщерно дружество „С. Файнанс” Н.В.

– Холандия, извлечение на от Търговския регистър за съществуване и представителство, от което видно кои са собственикът и управителите на дружеството, размера на капитала и др., писмено обяснение от „С. Т.” Н.В. за наличие на офис в Х, основната дейност на дружеството, както и капиталът към края на 2007 г. и 2008 г.

В искането е посочено, че непредставянето на изискваните документи е основание за издаване на становище за липса за прилагане на съответното СИДДО, съгласно чл. 141, ал. 2 от ДОПК.

Според органът по приходите, дружеството не е представило доказателства за удостоверяване реалното трансфериране на отпуснатия заем респективно изплатената лихва /банкови извлечения, SWIFT/, както и доказателства, показващи в случай на външно финансиране кои са източниците и основанието за финансирането, какъв е размерът на финансирането и какъв е лихвеният процент и обезпечението. Не са представени и доказателства за размера на привлечения капитал на дружеството към датите на отпускане на заема.

Този обстоятелства са приети от органа по приходите като достатъчни, за да откаже исканото прилагане на СИДДО между Б и К. Х.

По-горестоящият административен орган не е намерил основания за преразглеждане на въпроса, поради което е отхвърлил подадената по административен ред жалба.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното становище е връчено на представител на „С. Т.” Н.В., на 09.12.2009 г. Жалбата до Д. на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” П. ЦУ на НАП – гр. С., е подадена на 23.12.2009 г. и е заведена с вх. 24-17-886. На основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК между страните е сключено споразумение, с което срокът за произнасяне е удължен с един месец. Решение № 314/08.03.2010 г., е връчено представител на дружеството на 10.03.2010 г. Оспорването до съда е подадено чрез административния орган на 24.03.2010 г., и е заведено с вх. № 53-00-224, в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да постанови оспореното становище, органът по приходите е приел, че „С. Т.” Н.В., непредставяйки поисканите документи и доказателства, не е изяснило източника си на финансиране. Не са налице безспорни доказателства, че дружеството като получател на дохода е действителния и единствен негов притежател, поради което следва, че условията на чл.136 от ДОПК не са изпълнени.

Съгласно разпоредбата на чл. 136 от ДОПК, за целите на чл. 135, ал. 2 от кодекса, след възникване на данъчно задължение за доход от източник в страната, чуждестранното лице удостоверява пред органа по приходите, че е местно лице на другата държава по смисъла на съответната СИДДО, че е притежател на дохода от източник в Република Б и не притежава място на стопанска дейност или определена база на територията на Република Б, с които съответният доход е действително свързан, както и че са изпълнени особените изисквания за прилагане на СИДДО или отделни нейни разпоредби по отношение на определени в самата СИДДО лица, когато такива особени изисквания се съдържат в съответната СИДДО. Обстоятелствата по чл. 136, т. 1 се

удостоверяват от чуждестранната данъчна администрация в искането по ал. 1 или съобразно обичайната ѝ практика. Обстоятелствата по чл. 136, т. 2 и 3 се декларират от чуждестранното лице. Обстоятелствата по чл. 136, т. 4 се удостоверяват с официални документи, включително извлечения от публични регистри. Когато такива документи не се издават, допустими са и други писмени доказателства. Тези обстоятелства не могат да се удостоверяват с декларации.

В разглеждания случай, „С. Т.” Н.В., е представило заедно с искането си вх. № 17-5-06-658 от 02.10.2009 г. за освобождаване от облагане с данък П. източника въз основа на Договори за заем - 3 броя и разпечатка от оборотна ведомост на платеща на дохода. В последствие, освен описаните по-горе документи са представени и дебитни ноти за начислени лихви към 30.09.2009 г. и потвърждение за дължими лихви. Налице е и удостоверение, издадено от данъчната администрация на К. Х, от което е видно, че дружеството „С. Т.” Н.В. подлежи на данъчно облагане за доходите, отразени в искането, в държавата, за която е местно лице, т.е. К. Х. Приложена е и декларация, удостоверяваща, че същото дружество е притежател на посочения доход, както и че не притежава място на стопанска дейност в Република Б.

Съгласно разпоредбата на чл. 138, ал. 2, т. 6 от ДОПК, когато се касае за доход от лихви върху отпуснат заем се представя договор и доказателства за начислените лихви. От посочените по-горе документи се установява, че дружеството е изпълнило законовите си задължения си да представи определени доказателства, за да се породят за него необходимите материалноправни предпоставки за упражняване на правото му да иска прилагане на Спогодбата, тъй като тя е приложима след удостоверяване на основанията за това.

Разбира се за органът по приходите съществува възможността, в случай, че се съмнява в достоверността на представените доказателства или ако те са непълни, да изиска допълнително и други. Тази възможност не трябва да се прилага самоцелно и недобросъвестно, защото така биха се нарушили принципите на законност и съразмерност, прогласени в чл.4 и чл.6 от АПК. Съдът намира, че поставените в 9 пункта въпроси към „С. Т.” Н.В. и изискването за представянето на определени документи по никакъв начин не кореспондира с разпоредбите на чл. 135 и следващите от ДОПК и тези на СИДДО. Приложението на посочените процесуални норми цели създаването на данъчните облекчения за чуждестранни лица, предвидени във влезлите в сила СИДДО. Затова и процедурите са максимално опростени и точно дефинирани. Неслучайно е предвидено, че документите /искане, удостоверения, декларации и др./ са по утвърден образец. Съгласно чл. 11, т. 4 от Спогодбата, единствената възможност за отказ от прилагането, когато се касае за доход от лихви, е ако действителният ползвател на лихвите, местно лице на едната държава, извършва стопанска дейност в другата държава, от която произхождат лихвите, посредством място на стопанска дейност, разположено там, или извършва в тази друга държава независими професионални услуги чрез определена база, разположена там, и задължението, във връзка с което се плаща лихвата, е действително свързано с такова място на стопанска дейност или определена база.

В случая страните не спорят, че „С. Т.” Н.В., няма място на стопанска дейност, разположено в Б, както и че не извършва независими професионални услуги, чрез определена база.

П. това положение и с оглед на изпълнение на условията на чл. 136 и чл. 137 от ДОПК, органът по приходите неправилно е отказал на „С. Т.” Н.В. прилагането на СИДДО.

Съдът не може да се съгласи с направеното от административния орган разсъждение, че международните договори не предвиждат автоматично прилагане на нормите им, а изискват установяването на определени предпоставки. Оспореният административен акт е в противоречие и с чл. 5, ал. 4 от Конституцията, съгласно който международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република Б, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. В основния закон на страната не е предвидено по никакъв начин обвързването на действието и прилагането на ратифицираните международни договори, с наличието на някакви условия, регламентирани във вътрешното законодателство.

Съвсем необосновани са изтъкнатите в оспорените актове аргументи, за това, че не са представени доказателства за извършени реални преводи да сумите, предоставени като заем от „С. Т.” Н.В. на „С. Б” ЕООД. Към делото са приети банкови извлечения, издадени от „Уникредит Булбанк” /л.72-89/, от които са видни извършените от „С. Т.” Н.В. преводи, на съответните дати. Представени са и извлечения от банковата сметка на С. Т. /л.54-71/, удостоверяващи преводи на предоставените суми по банковата сметка на „С. Б” ЕООД. На лице са и доказателства за реалното начисляване на дохода от лихва, неговия размер и доказателствата за действителното изплащане на лихвите, чрез представената подробна справка за начисленията за лихви от българското дружество към „С. Т.” Н.В. /л.93-101/.

По изложените съображения, Становище изх.№ 24-17-886/08.12.2009 г., потвърдено с решение № Решение № 314/08.03.2009 г. на Д. на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” П. ЦУ на НАП – гр. С., следва да бъде отменено, а делото да се изпрати като преписка на компетентния орган по приходите П. ТД на НАП С. за издаване на ново становище, с което да се постанови прилагане на Спогодбата между Б и К. Х за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване на отклонението от облагане с данъци върху дохода по искане вх. № 17-5-06-658 от 02.10.2009 г. на „С. Т.” Н.В.

Предвид на факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, но не е представил доказателства за платено адвокатско възнаграждение, на същия не следва да се присъди само сумата, за платената държавна такса по делото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 1 и ал. 3 от ДОПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „С. Т.” Н.В., със съдебен адрес: К. Х, 1601 ВК Enkhuizen, Westeinde 62 Становище за липса на основания за прилагане на СИДДО с К. Холандия № 24-17-886/08.12.2009 г., издадено от орган по приходите П. ТД на НАП С.-град, потвърдено с Решение № 314/08.03.2010 г. на Д. на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” – П. ЦУ на НАП – гр. С..

ИЗПРАЩА делото като преписка на компетентния орган по приходите П. ТД на НАП С. за издаване на ново становище, с което да се постанови прилагане на Спогодбата между Б и К. Х за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване на отклонението от облагане с данъци върху дохода по искане вх. № 17-5-06-658 от 02.10.2009 г. на „С. Т.” Н.В.

ОСЪЖДА Д. „. П. ЦУ на НАП – С., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на „С. Т.” Н.В., със съдебен адрес: К. Х, 1601 ВК Enkhuizen, Westeinde 62 сумата от 50 /петдесет/ лева, представляваща платена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.